

tjener vel at blive tagen under nøje Overvejelse af dette Ting; og uden at vi behøve at tro eller præterindere, at vi kunne komme over til nogen væsentlig ny eller anden Ordning, saa tror jeg dog, at vi skulle komme dertil, at man nogenlunde kom ud over den moraliske Selvmødfigelse, som saa mange Medborgere finde i den Omstændighed, at man stempler et vist Erhverv som en Forbrydelse, samtidig med, at Politiet holder Haanden over det og regulerer det, denne Mødfigelse, som har givet Forargelsen og vakt saa megen Forstyrrelse hos mange Medborgere, og naar man tager en Del af den Bestemmelse, der findes i Lov af 10de April 1874 og de Love, der slutte sig dertil, under nærmere Overvejelse, maatte man vel ogsaa nok kunne komme til at modificere og forandre den Maade, hvorpaa Politiet og Myndighederne skride ind mod dette Onde saaledes, at en stor Del af Forargelsen derved vilde hæves. Der er ogsaa i en anden Henseende visse Uretfærdigheder og visse Korfertheder, som vi rimeligvis gennem en Udvalgsbetænkning nogenlunde kunde enes om at anbefale til Justitsministerens Opmærksomhed, selv om det ikke skulde kunne lykkes os endnu i denne Samling at formulere det saaledes, at vi fik et Lovforslag ud deraf. Jeg sigter f. Eks. til, hvad der kom frem i det andet Ting, fra et Medlem, at det burde forbydes Politiet at befale at indlægge Fruentimmer paa offentlige Huse. Det Medlem, der talte derfor i Folketinget, mente, at det var en stor Uretfærdighed, noget, der gav en høj Grad af Forargelse, og at der er en Selvmødfigelse deri. Det er muligt, at der er et Punkt, hvor Situationen kunde lettes, og jeg tror ogsaa, at der er mange andre Punkter, hvor man kunde finde Udveje, der vilde bevirke, at Sagen kom i en bedre Gænge. Praktisk set er Forfælsken ikke stor, enten vi vedtage Dagsordenen eller lade Sagen gaa videre til et Udvalg. Der er ingen af os, der vil kunne vente, at denne Sag kunde ende med en virkelig Lov, gaaende ud fra denne Rigsdagsamling, det vilde ogsaa forudsætte, at vi kunde blive enige med Folketinget, men det er der ikke Udset til i Løbet af den halve Maaned eller de tre Uger, der ere tilbage, om det kommer højt. Til Sagens videre Forberedelse, ogsaa lige over for den ærede Justitsminister, synes jeg dog nok, at det vil være af stor Betydning, at Landstinget ikke første Gang, denne Sag kommer frem, baaret frem, ikke alene af 260,000 Medborgere, men ogsaa af det andet Ting, giver det Svar, som ærede Medlemmer ville give ved at sige ganske i Almindelighed: Ja, vi ere enige

om, at der bør træffes Foranstaltninger mod Utugt, men vi ville ikke have videre med den Sag at gøre. Jeg skal endnu blot tilføje dette, at naar det er bleven sagt, at denne Sag skulde være en Demonstration fra det andet Ting eller fra visse Medlemmer af dette, saa tror jeg dog, at denne Sag virkelig ligger ikke alene saa mange Medborgere uden for Rigsdagen, men utvivlsomt mange af vore Kolleger i Folketinget, saa alvorligt paa Sinde, at vi ikke have Lov til at sige, at det er en Demonstration, der ikke fortjener andet Svar end det, man vil give ved denne Dagsorden.

Formanden: Jeg tror egentlig ikke, at der her er faldet saadanne Ytringer, som kunde bringe det ærede Medlem til at gøre sin sidste Bemærkning, men i øvrigt kan der jo om Betydningen af de Udtalelser, der skulle være fremkomne andesteds, være de samme Meninger.

Det ærede 2det Medlem for 10de Aars, den ærede Forslagsstiller (Frijs), har meddelt mig, at han ønsker en lille Forandring i Begyndelsen af Dagsordenen, saaledes at det kommer til at hedde: „2det Landstinget udtaler, at Spørgsmaalet om Foranstaltninger mod Utugt“ i Stedet for „til Utugtens Bekæmpelse“. Det er jo et meget uskyldigt Endringsforslag; overhovedet kunne Endringsforslag ikke være affaarne. Men Formanden maa naturligvis have den Myndighed, naar Endringsforslagene ere alt for indgribende, at forlange en helt ny Dagsorden; imidlertid derom bliver jo ikke Tale i dette Tilfælde. Jeg giver det ærede Medlem Ordet for at motivere den stillede Endring.

Frijs: Grunden til, at jeg har stillet dette Endringsforslag, er, at jeg er fuldstændig enig med den højtærede Minister og med den sidste ærede Taler i, at man overhovedet ikke kan bekæmpe Utugt gennem Straffelove eller den Slags Midler, men at det maa ske ad andre Veje. I den Henseende kunde den tidligere Redaktion „til Utugtens Bekæmpelse“ maasse være vildledende, og jeg anbefaler derfor at stemme for den Endring, jeg nu har foreslaaet.

Det. Hansen: Jeg ser ikke, at Sagen stiller sig væsentlig bedre, fordi der bliver gjort den, som Formanden kaldte det, lette Endring. I Virkeligheden kommer Sætningen til at lide af denne daarligere Almindelighed, fordi den i Virkeligheden ikke siger noget. Man anbefaler Regeringen at træffe Foranstaltninger mod Utugt, og man siger: Vi ville alle være med til at træffe Foran-